

staa, naar flere jægere forføier over et og samme terræng omend efter forskellig slag vildt. Majoritetens subsidiære forslag gaar saaledes ut paa, at § 54 gives følgende tillæg:

«Nettoindtægt ved bortleie av jagt paa elg og hjort fordeles likelig mellem stat og herred. Viser det sig formaalstjellig i forbindelse med jagt paa elg og hjort at bortleie ogsaa anden jagt inden et jagtomraade, og enighet om indtægternes fordeling mellem staten og herredet ikke opnaaes, fastsættes den ved skjøn».

Til § 54.

Som allerede før oplyst forekommer det mangesteds, at større eller mindre dele av et herred (grænder eller gaarder) har almenningsret i almenningsstrækning inden et andet herred. Naar del av herred saaledes har almenningsret til en strækning synes det rimelig, at herredet faar andel i de nettoindtægter, som vindes ved, at strækningen bortleies eller lignende. Fordelingen maa imidlertid bli forskjellig, eftersom indtægten vindes av en herlighet, som knytter sig til vedkommende eiendommer, eller herligheten, som tilfældet er med jagt og fiske, er en allemandsret inden de bruksberettigede dele av herrederne. I første fald foreslaaes eiendommenes matrikulskyld lagt til grund for fordelingen, mens som maalestok for det sidstnævnte tilfælde er foreslaaet folkemængden efter den til enhver tid senest avholdte officielle folketælling.

Nu kan det indtræffe, at der til en bygd A. hører en forholdsvis betydelig fjeldstrækning, inden hvilken ogsaa beboerne i en anden bygd B. er almenningsberettiget, f. eks. til jagt. B. har en mindre befolkning end A., men er henvist til jagten som erhvervskilde i høiere grad end A., idet jordbruksforholdene i sidstnævnte bygd er gunstigere. I et slikt tilfælde synes det ubillig, om folkemængden skulde lægges til grund for fordelingen, hvorfor det foreslaaes, at

Kongen isaafald kan træffe bestemmelse om en anden fordelingsmaate, efterat vedkommende herredsstyrer og amtsutvalg er git anledning til at uttale sig.

Til § 55.

Til utøvelsen av jagt og fiske utkræves fornødne jagt- og fiskehytter, naar jagt- og fiskestederne er slik beliggende, at utøverne ikke paa anden maate kan faa husly. Av de ældre lovgivningsbestemmelser (eks. Magnus Lagabøters landslov VII kap. 62, Christian IV's N. L. VI kap. LIX og Christian V.s N. L. 6—19—7) sees, at bygdebeboerne hadde sine jagt- og fiskebuer i almenningen, og at deres ødelæggelse var belagt med straf. Det siger sig selv, at det fornødne byggevirke til buerne blev tat i almenningen som andet byggevirke. Denne urgamle almenningsret foreslaaes der git uttryk for i heromhandlede paragraf ved at herredet gives adgang til at opføre fornødne hytter efter det offentliges utvisning av tomt. Da der her handles om en allemandsret, bør det være en herredssak at faa de fornødne hytter opført, og at ikke den enkelte skal ha anledning til at tilvende sig en faktisk særfordel ved at opføre hytter til fortrængsel for andres almenningsbruk.

Uagtet det fra gammelt utvilsomt har hørt med til almenningsretten at ta det fornødne skogvirke ogsaa til buerne i almenningen uten nogen betaling derfor, forutsættes det, at herredet skal yde billig godtgjørelse for skogvirket, da bygderne efter utkastet vil faa utvidet adgang til at benytte buerne ved bortleie av jagt- og fiskeomraader.

Til § 56.

Til opnaaelse av fuld orden i jagt- og fiskeforholdene, maa der et effektivt opsyn til, som bl. a. kan paase fredningsbestemmelserne overholdt. Et saadant opsyn maa nødvendigvis utstyres med politimyndighet inden visse grænser og maa